RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 91.932 van 29 december 2000
in de zaak A. 91.923/X-9553.

In zake : 1. de v.z.w. BOTERSTRAATACTIECOMITE,
2. Lucien VANDERSTRAETEN,
3. Ferdinand LAUREZ,
4. Marc OTTEVAERE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te
8200 SINT-ANDRIES-BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

tussenkomende partij :

de n.v. DOMO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. VERBIST en L. SWARTENBROUX,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. BOTERSTRAATACTIECOMITE, Lucien VANDERSTRAETEN, Ferdinand LAUREZ en Marc OTTEVAERE op 18 mei 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Vlaamse regering van 29 oktober 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oudenaarde op het grondgebied van de gemeente Oudenaarde - kaartblad 29/4, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 maart 2000;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 oktober 2000, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 8 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. LUST, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat L. SWARTENBROUX, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat de n.v. DOMO met een verzoekschrift van 4 juli 2000 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de Vlaamse regering bij besluit van 7 juli 1998 het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oudenaarde op het

grondgebied van de gemeente Oudenaarde voorlopig heeft vastgesteld (kaartblad 29/4); dat dit besluit in hoofdzaak voorziet in de omzetting van gronden die volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgesteld gewestplan Oudenaarde zijn bestemd, deels tot landschappelijk waardevol agrarisch gebied en deels tot agrarisch gebied, in "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter", waarvoor een aanvullend stedenbouwkundig voorschrift (artikel 5) wordt vastgesteld, luidend als volgt :

> "Een regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter is bestemd voor de vestiging van bedrijven zoals bedoeld in artikelen 7 en 8, lid 2.1.1. en 2.1.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972. Het kan evenwel alleen worden gerealiseerd door de overheid.
>
> Bij de inrichting van het gebied zal rekening gehouden worden met de natuurlijke en landschappelijke kwaliteiten van het terrein en de onmiddellijke omgeving. Hierbij wordt aandacht besteed aan het karakter van het terrein, de aard van de activiteiten, de omvang van de bebouwing, het architecturaal karakter, de breedte en de wijze van aanleg van de omringende bufferzone.
>
> De Vlaamse regering kan bepalen dat een bijzonder plan van aanleg voorafgaand aan de ontwikkeling van dat gebied dient goedgekeurd te worden";

dat tijdens het openbaar onderzoek, dat wordt gehouden van 4 januari 1999 tot 4 maart 1999, 14 bezwaarschriften worden ingediend, onder andere door alle verzoekende partijen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 29 april 1999 een gunstig advies heeft uitgebracht "mits de bufferstrook langs de Boterstraat doorgetrokken wordt, en ook rond het tweede deel van de uitbreiding een bufferzone ingetekend wordt, dat geen tweede buffer dient aangelegd bij de realisatie van de terreinen, dat langs de Pruimelstraat de uitbreiding van het regionaal bedrijventerrein doorgetrokken wordt, eventueel als reservegebied en met beperkte bufferzone, en op voorwaarde dat gronden die reeds in eigendom zijn van bedrijven door deze zelf mogen ingericht worden"; dat de stad Oudenaarde op 26 april 1999

een gunstig advies heeft uitgebracht "mits correctie eigendom DOMO van agrarisch gebied naar industriegebied, aanpassing bufferzone op dezelfde lijn kant Pruimelstraat. Voor de ontsluiting van de rechtse kant Pruimelstraat zal de weg moet(en) worden verbreed. Het voorstel van agrarisch gebied langs beide kanten van de Pruimelstraat mag voor de ontwikkeling van Pruimelstraat (rechterkant), de verbreding van voornoemde weg, op stedenbouwkundige vlak, geen beletsel vormen. De bufferzone dient ook aan de andere kant van de Pruimelstraat op kaart ingekleurd."; dat de voorzitter van de regionale commissie van advies op 27 mei 1999 om een termijnverlenging van 60 dagen heeft verzocht, welke werd toegestaan bij beslissing van de minister van 18 juni 1999; dat de regionale commissie van advies op 25 juni 1999 een gunstig advies heeft uitgebracht "onder de voorwaarden vervat in het advies van de bestendige deputatie", en waarin de voorziene bufferzones worden verantwoord; dat de afdeling wetgeving van de Raad van State op 26 oktober 1999 advies heeft uitgebracht over het voorontwerp van besluit tot wijziging van het gewestplan met toepassing van artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de afdeling wetgeving in haar advies inzake artikel 5 van de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften vervat in bijlage 2 bij het besluit heeft opgemerkt wat volgt :

" Bijlage 2 - Artikel 5

1. In het ontworpen artikel 5, wordt in de tweede volzin bepaald hetgeen volgt : 'Het (bedrijventerrein) kan evenwel alleen worden gerealiseerd door de overheid'.

Een dergelijke bepaling is niet duidelijk en kan door haar algemene formulering aanleiding geven tot interpretatieproblemen.

Bovendien lijkt een dergelijk voorschrift de handelingsbekwaamheid van de mogelijke private eigenaars te beperken (...).

2. De laatste volzin van het ontworpen artikel 5 luidt als volgt : 'De Vlaamse regering kan bepalen dat een bijzonder plan van aanleg voorafgaand aan de

ontwikkeling van dat gebied dient goedgekeurd te worden'.

Uit die bepaling zou kunnen worden afgeleid dat de daarbij vastgestelde bestemming slechts kan worden gerealiseerd voor zover een bijzonder plan van aanleg tot stand komt (...).

In dat verband moet worden opgemerkt dat een in een gewestplan vastgestelde bestemming uit zichzelf rechtsgevolgen heeft. Zulks blijkt onder meer uit artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, naar luid waarvan een vergunningsaanvraag, bij gebreke van een bijzonder plan van aanleg, rechtstreeks getoetst wordt aan de voorschriften van een streek- of gewestplan. In zoverre uit artikel 5 voortvloeit dat de uitvoerbaarheid van de nieuwe bestemming afhankelijk gemaakt wordt van een nog te nemen gemeentelijk initiatief, miskent het de rechten die de betrokken eigenaars aan de bepalingen van het gewestplan ontlenen.

Bovendien lijkt dit artikel dan aan de gemeenten de verplichting op te leggen om de in het gewestplan vastgestelde bestemming zonder meer te bevestigen in een plan van aanleg. Aldus sluit deze bepaling elke mogelijke afwijking van die bestemming uit, hetgeen in strijd is met wat is bepaald in artikel 14 van het voornoemde decreet betreffende de ruimtelijke ordening.";

dat bij besluit van de Vlaamse regering van 29 oktober 1999 het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oudenaarde op het grondgebied van de gemeente Oudenaarde (kaartblad 29/4) definitief wordt vastgesteld; dat dit besluit is gesteund op onder meer volgende motieven :

"Overwegende dat het advies van de regionale commissie van advies kan worden bijgetreden, behalve met betrekking tot de aanpassing van de grenzen van de wijziging; dat deze grenzen het resultaat zijn van een afweging op perceelsniveau van de verschillende ruimte-aanspraken op het moment van de voorlopige vaststelling; dat daarom wordt besloten de begrenzing van de bestemmingszones niet aan te passen; dat de bestaande gebouwen en het bestaand landbouwbedrijf bijgevolg hun oorspronkelijke agrarische bestemming blijven behouden;

Overwegende dat het voorstel tot uitbreiding van het bestaande bedrijventerrein Bruwaan niet is geformuleerd met het oog op de regularisatie van bouwovertredingen; dat de uitbreiding past binnen de ruimtelijke beleidsoptie om voor bestaande bedrijven op bedrijventerreinen uitbreidingsmogelijkheden te

creëren wanneer dit vanuit ruimtelijk oogpunt verantwoord is;

Overwegende dat vooral ter hoogte van de Boterstraat de intekening van een afzonderlijke bufferzone gewenst was en is om duidelijk te maken dat de woningen effectief moeten worden gebufferd; dat de buffering van het regionaal bedrijventerrein ter hoogte van de Diepenbeekstraat behoort tot de inrichting van het bedrijventerrein zelf;

Overwegende dat er, vooraleer er vergunningen kunnen worden afgeleverd, een bijzonder plan van aanleg moet worden opgemaakt voor de inrichting, ontsluiting en buffering van het bedrijventerrein; dat de hinder voor omwonenden hierdoor zou moeten worden beperkt; dat verder bij de aflevering van milieuvergunningen moet worden gewaakt over de leefbaarheid van de omgeving;

Overwegende dat de Bruwaanhoeve niet in het voorstel tot gewestplanwijziging is opgenomen;

Overwegende dat er inderdaad landbouwgrond verloren gaat voor bijkomend bedrijventerrein; dat dit op Vlaams niveau wordt onderbouwd door de ruimteboekhouding van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen waarin een toename van de oppervlakte bedrijventerrein en een afname van de oppervlakte agrarisch gebied zijn vastgelegd; dat dit gebied vanuit ruimtelijk oogpunt niet structuurbepalend is voor de landbouw op Vlaams niveau omwille van de versnipperingsgraad van het gebied ten gevolge van het verspreid voorkomen van woningen; dat het verlies aan landbouwgrond de leefbaarheid van individuele landbouwbedrijven negatief kan beïnvloeden";

dat het bestemmingsplan en het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift zoals vastgesteld in het voorlopig vastgesteld ontwerpgewestplan ongewijzigd zijn behouden; dat het besluit bij uittreksel werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 maart 2000;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekende partijen in een negende middel de schending aanvoeren van artikel 1, artikel 10 en artikel 13, tweede lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van artikel 7 en artikel 8 van het besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen, en van het legaliteitsbeginsel; dat verzoekende partijen dit middel uiteenzetten als volgt :

"Art. 1 van het decreet ruimtelijke ordening voorziet dat de ruimtelijke ordening van het Vlaams Gewest, de streken, de gewesten en de gemeenten in plannen wordt vastgelegd. Het voorwerp van het decreet is derhalve beperkt tot de ruimtelijke ordening, waarvan het hoofdzakelijk instrumentarium bestaat uit de bestemmingsplannen, en waarvan art. 23 toelaat dat de verkrijging van onroerende goederen, vereist voor de uitvoering van de voorschriften van die plannen, steeds kan plaatshebben door onteigening ten algemenen nutte, onder voorbehoud van het bepaalde in de leden twee tot vijf van art. 23.

Naar luid van art. 10 bevat het gewestplan: 1° de aanduiding van de bestaande toestand; 2° de maatregelen van aanleg, vereist om te voldoen aan de economische en sociale behoeften van het gewest; 3° de maatregelen ter verbetering van het net der voornaamste verkeerswegen. Het kan eveneens bevatten : 1° algemene voorschriften van esthetische aard; 2° geheel of ten dele de zaken die in een gemeentelijk algemeen plan zijn opgenomen overeenkomstig de navolgende opsomming. Het kan dus eveneens eigendomsbeperkingen inhouden, met inbegrip zelfs van bouwverbod.

Art. 5 van het bestreden besluit, inhoudende een aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, bestemt het gebied tot 'regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter bestemd voor de vestiging van bedrijven zoals bedoeld in artikelen 7 en 8, lid 2.1.1. en 2.1.2. van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972', met die specifiëring : 'Het kan evenwel alleen worden gerealiseerd door de overheid'.

1. Het is vooreerst niet duidelijk, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State reeds bij herhaling heeft opgemerkt in haar adviezen, wat de term 'lokaal bedrijventerrein' te betekenen heeft, betrokken op het uitdrukkelijk vermelde art. 8, 2.1.1. en 8,2.1.2. van het gewestplannenbesluit, die het hebben over gebieden voor milieubelastende en -

vervuilende industriën. Dergelijk dubbelzinnig voorschrift schendt de wet (R.v.St., advies L.25.201/1 en L.25.180/1), en het legaliteitsbeginsel dat wil dat verbindende normen, zeker wanneer de niet-naleving ervan met strafsancties wordt beteugeld, klaar, duidelijk en precies geformuleerd moet zijn. Er zijn geen redenen om anders te oordelen wanneer het gaat om een 'regionaal' bedrijventerrein.

2. Maar vooral is het procédé van het onder beheer van de overheid stellen van gronden van private personen in art. 1, 10 en 13 van het decreet ruimtelijke ordening niet voorzien. Het decreet ruimtelijke ordening is niet aanwendbaar als instrument tot beperking van de handelingsbekwaamheid van de eigenaar, wat niets uitstaande heeft met de mogelijkheid om eigendomsbeperkingen te voorzien (...)

Desaangaande considereert de afdeling wetgeving in de genoemde adviezen wat volgt :

'De vaststelling van een aanvullend stedenbouwkundig bestemmingsvoorschrift is één zaak, doch de effectieve invulling en realisatie ervan kan alleen maar geschieden met eerbiediging van het instrumentarium en de procedures, waarin is voorzien bij inzonderheid de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.'

3. Dit middel belangt alle verzoekers aan en niet alleen derde verzoeker wiens eigendom binnen de perimeter van het tweede, 'nieuwe' deel van het herbestemd gebied komt te liggen. Het spreekt immers voor zich dat de modaliteiten volgens dewelke het bedrijventerrein in de toekomst zal gerealiseerd worden, in aanzienlijke mate medebepalend zullen zijn voor het uiteindelijk uitzicht ervan en, ermede onlosmakelijk verband houdend, de graad van (visuele en intrinsieke) hinderlijkheid ervan.";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"In tegenstelling met hetgeen verzoekende partijen trachten voor te houden, is de verwijzing naar de bepalingen van het K.B. van 28 december 1972 niet voor enige verwarring of dubbelzinnigheid vatbaar. Bij de invulling van de 'hinder en het nadeel dat hen te wachten staat' blijken verzoekende partijen geen twijfel te hebben over de aard en de activiteiten die aanwezig zijn op het bedrijventerrein Bruwaan en voor de uitbreiding in aanmerking zouden (kunnen) komen.

Ook 'het procédé van het onder beheer van de overheid stellen van gronden van private personen' wordt door verzoekende partijen ten onrechte als onwettig voorgehouden.

Zoals m.b.t. het zesde middel voorgehouden, is het doorschuiven van een verdere ordening naar een lager plan op zich niet strijdig met enige wettelijke bepaling. Dit voorschrift is terug te vinden in art. 5.1.1. van het K.B. van 28 december 1972 voor wat de woonuitbreidingsgebieden betreft. Het voorschrift dat woonuitbreidingsgebieden uitsluitend bestemd zijn voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid niet over de ordening van het gebied heeft beslist, betekent concreet dat individuele bebouwing is uitgesloten zolang er voor het gebied geen BPA is goedgekeurd. Het initiatief en de beslissing tot het opmaken van een BPA hangt af van de overheid.

Dergelijk voorschrift is eveneens terug te vinden bij de bestemmingsvoorschriften van toeristische recreatieparken, reservegebieden voor industriële uitbreiding, reservegebieden voor woonwijken, reservegebieden voor bufferzone, ... opgenomen in diverse definitief vastgestelde en nog geldende gewestplannen.

Zoals in het door verzoekende partij uitdrukkelijk ingeroepen arrest nr. 55.432 van 27 september 1995 (inzake VAN BUGGENHOUT) wordt aangegeven, voorziet art. 14 van het Coördinatiedecreet nadrukkelijk dat de voorschriften van een BPA eigendomsbeperkingen kunnen inhouden, met inbegrip van bouwverbod.

Bovendien dient nogmaals te worden benadrukt dat het opmaken van een BPA voor de inrichting, ontsluiting en buffering van het bedrijventerrein juist een bijkomende garantie vormt voor verzoekende partijen tot beperking van de door hen voorgehouden hinder.";

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt :

"Vooreerst is er geen sprake van onduidelijkheid in de bewoording 'bedrijven', gebruikt in het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift. Dit voorschrift verwijst immers naar de artikelen 7 en 8, lid 2.1.1. en 2.1.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972. De bedrijven met activiteiten die onder de definitie van de artikelen 7 en 8 ressorteren, kunnen zich in beginsel ook vestigen in een 'regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter'.

Vervolgens gaan verzoekers er zonder meer en ten onrechte van uit dat het regionaal bedrijventerrein onder het beheer van de overheid wordt geplaatst. De verwijzing naar het arrest van Uw Raad nr. 55.432 van 27 september 1995 inzake Van Buggenhout is niet terzake dienend. In dat geval werd de beslissing van de gemeente Machelen inzake een gelijkaardig planvoorschrift immer geïnterpreteerd als het instellen

van het beheer van de gronden door een persoon van publiek recht.

Te dezen blijkt evenwel dat de verwerende partij met de voormelde zinsnede enkel beoogt de ontwikkeling van het bedrijventerrein te verbinden aan een voorafgaand bijzonder plan van aanleg. Dienaangaande blijkt uit het antwoord op het zesde middel dat dergelijke voorwaarde aanvaardbaar is.";

Overwegende dat naar luid van de artikelen 1, 10, en 13, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, een gewestplan ertoe strekt de ruimtelijke ordening van een gewest vast te stellen door het aangeven van de maatregelen van aanleg, vereist om te voldoen aan de economische en sociale behoeften van het gewest, en de maatregelen ter verbetering van het net der voornaamste verkeerswegen, en daarbij eveneens kan bevatten, algemene voorschriften van esthetische aard, en geheel of ten dele de zaken die in een gemeentelijk algemeen plan zijn opgenomen overeenkomstig de opsomming vermeld in de terzake geldende bepaling;

Overwegende dat het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift "Regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter" onder meer bepaalt dat zodanig bedrijventerrein "alleen (kan) worden gerealiseerd door de overheid"; dat dit voorschrift voorts bepaalt dat "de Vlaamse regering kan bepalen dat een bijzonder plan van aanleg voorafgaand aan de ontwikkeling van dat gebied dient goedgekeurd te worden"; dat, zonder in te gaan op de vraag of een dergelijke bepaling in een stedenbouwkundig voorschrift van een gewestplan kan worden opgenomen, de aan de ontwikkeling van het gebied voorafgaande opmaak van een bijzonder plan van aanleg voor de Vlaamse regering geen verplichting lijkt te zijn, maar slechts een mogelijkheid die haar wordt geboden; dat aldus uit de samenlezing van beide bepalingen op het eerste gezicht niet kan worden besloten dat de in het stedenbouwkundig voorschrift opgelegde voor-

waarde dat het betrokken bedrijventerrein alleen kan worden gerealiseerd door de overheid, enkel en alleen bedoelt dat voorafgaand een bijzonder plan van aanleg dient te worden opgemaakt, maar dat het een op zichzelf staande voorwaarde is die losstaat van de mogelijkheid tot het opleggen van de opmaak van een bijzonder plan van aanleg; dat de termen van voornoemde bepalingen van het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift op het eerste gezicht niet anders kunnen worden begrepen dan dat alleen de overheid zal beslissen op welke wijze het betrokken bedrijventerrein concreet zal worden gerealiseerd, hetgeen geen beperking van het eigendomsrecht lijkt te zijn, maar een beperking van de handelingsbekwaamheid van de betrokken eigenaars; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekers betogen dat het bestreden besluit ongeveer 10 ha landschappelijk waardevol agrarisch gebied en 5 ha agrarisch gebied omzet in industriegebied met het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift "Regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter", dat de woningen en eigendommen van een aantal leden van eerste verzoekster en tweede en vierde verzoeker allen gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied in de onmiddellijke omgeving van de betrokken percelen, dat de woning van derde verzoeker, voorheen gelegen in agrarisch gebied, thans in industriegebied is gelegen, dat de industriële expansie strijdig is met de aanwezigheid van de historisch waardevolle hoeve "Hof De Bruwaan", eigendom van tweede verzoeker, dat de betrokken gronden een natuurlijke en als noodzakelijk erkende buffer vormen tussen het industriegebied en de landelijke omgeving, dat de bestemmingswijziging het landelijk woonklimaat in het gedrang brengt, dat de landbouwactiviteit van derde verzoeker ten dode is opgeschreven, de landbouwgronden van tweede verzoeker die palen aan het

betrokken gebied opnieuw worden gehypothekeerd, en het bedrijf van derde verzoeker wordt ingesloten door industriegebied waarbij hem gronden zullen worden afgenomen zodat zijn landbouwexploitatie onmogelijk zal worden gemaakt, dat er lawaai- en geurhinder zal optreden, evenals een verhoging van de verkeersdruk, en dat de voorgestelde buffer deze hinder niet zal wegnemen, en dat indien de gewestplanwijziging enkel middels een beroep tot nietigverklaring zou worden aangevochten en pas later een eventuele bouwvergunning of onteigeningsbesluit met een vordering tot schorsing zouden worden bestreden, de Raad van State zal oordelen dat het nadeel voortvloeit uit het gewestplan;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat het landbouwbedrijf van derde verzoeker ingevolge het bestreden besluit langs drie kanten wordt ingesloten door industriegebied zonder dat er een bufferzone is voorzien; dat niet wordt betwist dat landbouwgronden die door dit bedrijf worden bewerkt verloren dreigen te gaan; dat de opmaak van een bijzonder plan van aanleg hieraan niet kan verhelpen; dat het gewestplan de rechtsgrond vormt voor een later op te maken bijzonder plan van aanleg, en later af te leveren bouw- en milieuvergunningen, en er aldus een rechtstreeks oorzakelijk verband bestaat tussen het bestreden besluit en het aangevoerde nadeel; dat derde verzoeker voldoende concrete gegevens aanvoert waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat een onderzoek van het nadeel in hoofde van de overige verzoekende partijen zonder verder nut is;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. DOMO in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse regering van 29 oktober 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oudenaarde op het grondgebied van de gemeente Oudenaarde - kaartblad 29/4.

Artikel 3.

Het arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig december tweeduizend, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M. VRINTS.**